

РЕШЕНИЕ

№ 22012

гр. София, 02.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 20.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **752** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение № 13200/18.12.2025 г. по адм. дело №8351/2024г. на ВАС на РБ е отменено Решение № 10797/04.07.2024 г. по адм. дело № 9945/2022 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на “Инлаг” ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], [жк], [улица], представлявано от управителя Ц. П. Д., против Ревизионен акт № Р-22220221006516-091-001 / 10.06.2022 г., издаден от С. Й. Г., орган, възложил ревизията и А. В. Д., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1399/01.09.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С..

С ревизионния акт в оспорената част са установени задължения на „Инлаг“ЕООД по ЗДДС в размер на 486 773.59 лева за данъчни периоди от 01.01.2017 г. до 30.09.2020 г. и лихви за забава в размер на 163 987. 38 лева.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт в оспорената част като незаконосъобразен. Правят се възражения за противоречие с приложимите разпоредби на ЗДДС и ДОПК - допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби на закона и неговата цел. Твърди, че не са налице обстоятелствата по чл. 122, ал.1, т.4 и т.5 от ДОПК, както и че ревизиращите не са коментирали представените от жалбоподателя документи. Заявява, че непредставянето на документи в хода на ревизията се дължи на преустановяване на дейността на дружеството, обслужващо счетоводно жалбоподателя в периода на пандемията от COVID-19 и смяна на офис и преместване на

ревизираното лице. Излага доводи в подкрепа на твърденията си, че доставките са реални. Претендира присъждане на направените по делото разноски, съгласно представен списък. При новото разглеждане на делото се поддържа искането за отмяна на ревизионния акт, както и за присъждане на разноски.

Ответникът, директорът на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юриконсулт М., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира разноски за три инстанции.

Административен съд София - град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на чл.160 от ДОПК, прие за установено следното:

Жалбата е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22220221006516-020-001 от 19.11.2021г., издадена от началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП В., оправомощена на основание чл. 12, ал. 6 и чл.112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и на основание чл. 10, ал. 8 и ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) със Заповед №З-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. на зам. изпълнителния директор на НАП П. Д., Заповед №З-ЦУ-3287 от 08.11.2021 г. на зам. изпълнителния директор на НАП Г. Д., Заповед №З-ЦУ-3365 от 19.11.2021 г. на зам. изпълнителния директор Г. Д. и Заповед №РД-01-787 от 08.11.2021 г. на и. д. директора на ТД на НАП С. Е. Н..

Предметът и периодът на възложената ревизия обхваща задължения на дружеството за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2020 г. и за данък върху добавената стойност за периодите от 01.01.2017 г. до 30.09.2020 г.

Съставен е ревизионен доклад (РД) №Р-22220221006516-092-001 от 13.05.2022 г., срещу който е подадено възражение на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК. В мотивите на ревизионния акт органите по приходите са приели възражението за процесуално допустимо, но по същество за неоснователно.

Издаден е Ревизионен акт №Р-22220221006516-091-001 от 10.06.2022 г. от С. Й. Г. – орган, възложил ревизията, и А. В. Д., ръководител на ревизията.

При обжалване по административен ред ревизионният акт в частта, предмет на съдебен контрол е потвърден с Решение № 1399/01.09.2022г. на директора на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП.

Въз основа на събраните доказателства, установените факти и обстоятелства са направени следните констатации от органите по приходите:

В хода на ревизията не е установена точно каква дейност е извършвало дружеството. Декларирало е най-вече продажби на различни видове услуги – консултации и методологична помощ при организация на търговски процес и в областта на търговското и корпоративно право. Дружеството е декларирало покупки на различни видове стоки в големи количества – дрехи, чанти, обувки, часовници, лагери, колани, хранителни стоки. Не е деклариран собствен или нает обект, от който да се извършва дейност. Имало е регистрирани три фискални устройства, две от които дерегистрирани, на адрес: [населено място], [улица] – адресът на “Виан -98“ ООД, юридическото лице, организирано завеждане на счетоводството на жалбоподателя и на други контрагенти на жалбоподателя.

В хода на ревизията от “Инлаг” ЕООД не са представени изисканите счетоводни документи, поради което ревизиращите са приели, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, а именно: по т. 4 – липсва или не е представена счетоводна отчетност съгласно Закона за

счетоводството (ЗСч) или воденото счетоводство не дава възможност за установяване на основата за данъчно облагане, както и когато документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци или за определяне на задължителните осигурителни вноски, са унищожени не по установения ред; и по т. 5 – документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци, липсват или са повредени до степен негодни за ползване.

На 28.03.2022 г. на електронния адрес на дружеството е връчено Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК №Р-22220221006516-113-001 от 25.03.2022г. До приключване на ревизията и издаване на РД жалбоподателят не е взел становище и не е представил доказателства в отговор на връченото му уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК и не е представил изисканите му декларации по чл. 124, ал. 3 от ДОПК.

В хода на ревизията на жалбоподателя са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения и му е указано, че следва да осигури проверка на място на счетоводната отчетност. Дружеството не е оказало съдействие и не е представило на ревизиращите счетоводни и банкови документи и счетоводни регистри. Не са представени изисканите данни за ползвани транспортни средства, справка за обектите, от които е извършвало търговска дейност, местонахождение на складови и търговски площи, източници на финансиране.

След разкриване на банкова тайна са получени извлечения от банковата сметка на жалбоподателя в „Алианц банк България“ АД и пълномощни, от които се установява, че пълномощници на „Инлаг“ ЕООД, които могат да се разпореждат с банковите му сметки са А. В. и Б. Ч., които са съдружници и управители на „Виан-98“ ООД, и В. В. - брат на А. В..

В хода на ревизията са инициирани насрещни проверки на контрагенти на задълженото лице.

От „Е. ООД с ЕИК[ЕИК], „Строителни складове“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Вами електрик“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Тотим“ ООД, „Тананд“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ФТБ“ ЕООД, „Жози 2009“ ЕООД, са дадени обяснения, че нямат търговски отношения с „Инлаг“ ЕООД и не са издавали фактури на дружеството.

От „Прециз-2“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Син Никис“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], са поучени обяснение, че част от посочените фактури са издадени, но на други клиенти, като само номерата на фактурите съвпадат, но не и датите на издаване и фактурираните стойности.

„Фрекълз“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Евро-Трейд М“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Господинови Строймаркет“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Конкурент“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Карго Планет“ ООД, ЕИК[ЕИК], „Панчев“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Елица 03“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Викиват“ ООД с ЕИК[ЕИК] са заявили, че фактурите, описани във връченото искане за представяне на документи, са издадени, но на други клиенти, а не на „Инлаг“ ЕООД и са със същите номера, но от други дати и с други стойности.

„Ай Пи Ен България“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Ти Ви Ти Пак“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Фурнит“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Интернешънъл транс ко“ ООД с ЕИК[ЕИК], „А.Н.Л. България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Светът на инструментите - България“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Юнимастърс Лоджистикс Ес Си Ес“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Ронос“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Вюрт България“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Славей 91“ ООД с ЕИК[ЕИК], Мениджмънт бизнес машин“ ООД с ЕИК[ЕИК], „О плюс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и „Бубтех“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] са заявили, че фактури с посочените в искането номера са издавани от доставчика, но на други клиенти, а не на „Инлаг“ ЕООД, който не е техен клиент.

Установено е, че ползваното право на приспадане на данъчен кредит от доставчици, които не са декларирали извършени продажби към жалбоподателя, е общо в размер на 361 145,32 лв. по 2 927 фактури.

Част от доставчиците са потвърдили наличието на издадени фактури към „Инлаг“ ЕООД, но ревизиращите са приели, че реалността на доставките не е доказана поради липса на документи за транспорт, на собствени или наети складове, в които да съхраняват закупените стоки, част от

тях в големи количества: „Интернешънъл транс ко“ ООД с ЕИК[ЕИК] е издал фактура №0...03367 от 11.06.2028 г. за доставка на 7 280 детски тениски, 3 960 комплекта и 450 гащеризона; фактура №0...03425 от 14.06.2018 г. е за 10 250 детски тениски и 5 336 комплекта и фактура №0...3437 от 15.06.2028 г. е за 8 845 детски тениски и 385 комплекта. Няма доказателства къде са предадени тези стоки и къде са съхранявани от жалбоподателя.

Значителни количества дрехи, чанти и обувки са фактурирани и от други контрагенти на жалбоподателя, а именно „Глобъл Транс Лоджистикс“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Вит 94“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Транс континентал“ ООД с ЕИК[ЕИК], „Ексо метал“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Тейн марк“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. За тях също няма доказателства да се предадени на жалбоподателя, няма данни за транспортирането на стоките и до кой обект, нито жалбоподателят е разполагал със собствени или наети складови помещения, в които да ги съхранява.

Относно фактурите, издадени от „Вихрен 2005“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с предмет получени услуги – наем на имот, ревизиращите са приели, че не е налице право на приспадане на данъчен кредит, поради липса на доказателства имотът – студио 7, находящ се в сграда в [населено място], да е използван за икономическата дейност на “Инлаг”ЕООД.

Относно издадените на “Инлаг” ЕООД фактури за услуги правото на приспадане на данъчен кредит е отказано, поради липса на доказателства относно конкретния предмет на доставките и реалното им извършване:

Отказан е данъчен кредит по фактури, издадени от „Инфолог-33“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с предмет „услуга“, „по договор“, „аванс“ и „стока“, като не са представени документи към тях; по фактурите, издадени от „Фин – ко 2015“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с предмет услуги, материали и консумативи, от „Машинкомерс 2004“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „Евро Къмпани 09“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] също не са представени документи, от които да е видно какъв конкретно е предметът на доставките и не са представени доказателства за плащане.

От „Триера“ ООД с ЕИК[ЕИК] са дадени писмени обяснения, в които е потвърдено извършването на доставки към жалбоподателя и е посочено, че фактурираните материали са превозвани с личен автомобил на управителя И. Р.. Доставките са с предмет – лагери, плащането е по банков път.

Тези доставчици са свързани с „Виан - 98“ ООД, като са посочили неговия електронен адрес, наели са на трудов договор А. Ч. и В. В., свързани лица със съдружниците и управителите на „Виан-98“ ООД и пълномощници на „Инлаг“ ЕООД или са регистрирали фискалното си устройство в [населено място], [улица] или го посочват като адрес за кореспонденция. Същото се отнася и за “Кооперация лъч“ с ЕИК[ЕИК] и „Чез - ко“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

Установено е, че част от доставчиците на „Инлаг“ЕООД се явяват и негови клиенти, например „Виан - 98“ ООД, „Евро къмпани 09“ ЕООД, „Инфолог -33“ЕООД, „Кооперация лъч“ ЕООД, „Машинокомерс 2004“ ЕООД, „Регал ауто“ЕООД, „Чез - ко“ ЕООД, „Фин - ко 2001“ ЕООД и всичките тези дружества са регистрирани на адрес - [населено място], [улица]. Част от контрагентите на жалбоподателя са включвали в дневниците си за покупки фактури от реално работещи дружества, без последните да са издавали такива фактури и да са ги отразявали в дневниците си за продажби, а ако са издавали фактури с такива номера, то са били във връзка с доставки към други клиенти и на други стойности.

Като са анализирали събраната информация в хода на ревизията, органите по приходите са стигнали до извод, че се касае за фиктивно организирана търговска дейност, зад която не стоят реално извършвани стопански операции.

Относно фактурираните покупки на стоки органите по приходите са се позовали на факта, че липсват доказателства за приемане и предаване на стоките, място на приемане и складиране на стоките, стоките не са налични, а няма доказателства за извършени от жалбоподателя продажби в

такива обеми, а едновременно с това дружеството не доказва наличие на склад, където стоките да са съхранявани. Ревизиращите са приели, че за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит не са налице предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС, а именно не е доказано реалното извършване на фактурираните доставки на стоки и услуги. По отношение на 2 927 фактури на стойност 361 145,32 лв. е отказано право на приспадане на данъчен кредит също поради липса на облагаеми доставки на стоки и услуги. Доставчиците не са декларирали извършени продажби към жалбоподателя и оспорват изобщо да са му издавали такива фактури.

Директорът на дирекция „ОДОП“ е потвърдил ревизионния акт в частта на установените задължения по ЗДДС. Възприел е извода на ревизиращите, че са налице формално изготвени документи, зад които фактически не стои нищо и това обстоятелство е известно и няма как да не е известно на задължения субект. Приел е, че част от фактурите не отговарят на изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС.

Относно фактурите с предмет стоки решаващият орган се е позовал на липсата на приемо-предавателни протоколи, на доказателства за предаване на стоките от доставчиците на ревизирувания субект, на документи, от които да е видно къде са съхранявани след получаването им, на справки за стокосен поток, от които да е видна последваща реализация на фактурираните стоки.

Относно фактурите с предмет “съвместна дейност” е посочил, че не представлява доставка нито на стока, нито на услуга, поради което е приел, че в първичните счетоводни документи не е посочен предмет на доставка.

Директорът на дирекция “ОДОП” С. е намерил за недоказано и извършването на последващи доставки от „Инлаг“ ЕООД, както и че представените договори за услуги са твърде общи, с общи формулировки и без конкретни параметри за изпълнение, като срок, начин на формиране на цената и пр.

В обобщение е обосновал извод, че изобщо липсва реално извършвана търговска дейност от “Инлаг” ЕООД през процесните периоди.

От ответника по делото е представена административна преписка по издаване на оспорения ревизионен акт.

В хода на съдебното производство при първото разглеждане на делото от съда от жалбоподателя са представени писмени доказателства от счетоводството му - папка със заверени счетоводни регистри, от които е видно осчетоводяването на процесните фактури в счетоводствата на „Машинокомерс 2004“ ЕООД, „Чез-ко“ ЕООД и „Инфолог - 33“ ЕООД и на жалбоподателя „Инлаг“ ЕООД.

Като доказателства от ТД на НАП С. са представени по делото данъчна и осигурителна информация за доставчиците на жалбоподателя: „Машинокомерс 2004“ ЕООД, „Чез-ко“ ЕООД и „Инфолог-33“ ЕООД - регистри по ЗДДС за процесните периоди и Годишни данъчни декларации по чл.92 от ЗКПО, както и документи по извършените ревизии на „Машинокомерс 2004“ ЕООД, „Чез - Ко“ ЕООД и „Инфолог - 33“ ЕООД.

Прието е основно и допълнително заключение на съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните. Вещото лице е дало заключение, че от „Инлаг“ ЕООД е заведено двустранно счетоводно отчитане, както изисква счетоводното законодателство за дружествата с ограничена отговорност. Стопанските операции се отразяват хронологично, което е видно от представените месечни оборотни ведомости. Използваните счетоводни сметки за осчетоводяване на стопанските операции са правилни, но фактурите не са придружени от необходимите документи, които да поясняват основанието за издаването им, като за фактурите за услуги това

са - договорите за съвместна дейност и споразумителните протоколи. За фактурите, в които е вписано, че е предоставен аванс е правилно да се използва сметка Доставчици по аванси. След подписване на протокола и установяване на работата, авансът се приспада и се издава окончателната фактура за съответната сума, съгласно протокола. За фактурите, с вписано основание, че се доставят стоки - не се представят описи към тях, изключвайки тези, в които е записано наименованието, напр. лагер, лагери и др. Не е представена аналитична отчетност на сметка 304 Стоки. Тези от стоките, в които е записан предметът на доставката не са заведени, съгласно Счетоводен стандарт №2 Отчитане на стокowo-материалните запаси - по наименование, мярка за количество, количество, стойност.

Вещото лице е установило, че липсват документи - договори, протоколи, описи на стоки/материали, които би следвало да придружават първичните счетоводни документи - фактурите, за да поясняват основанието за издаване им. Така, както са извършени записите в счетоводството - само по стойност, се достига до счетоводен резултат и до изчисляване на печалба и данъци, но не би било коректно счетоводната експертиза да направи извод дали представените документи са достатъчни за обосноваване реалността на доставките.

При новото разглеждане на делото от съда са приети представени от жалбоподателя счетоводни документи като хронологични дневници за 2016 г., 2017 г., 2020 г., 2021 г., дневници за покупките 2016 г., 2017г., 2020 г. и месечни извлечения от сметката на дружеството в „Алианц банк България“ АД, които не променят фактическите констатации на органите по приходите за наличие само на счетоводни документи, без реални стопански операции.

На основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, както и валидността на акта, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Процесният ревизионен акт е издаден от С. Й. Г., орган, възложил ревизията и А. В. Д., ръководител на ревизията. Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22220221006516-020-001 от 19.11.2021г. е издадена от С. Й. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП В., оправомощена на основание чл. 12, ал. 6 и чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и на основание чл. 10, ал. 8 и ал. 9 от ЗНАП със Заповед №3-ЦУ-1659 от 05.05.2021 г. на зам. изпълнителния директор на НАП П. Д., Заповед №3-ЦУ-3287 от 08.11.2021 г. на зам. изпълнителния директор на НАП Г. Д., Заповед №3-ЦУ-3365 от 19.11.2021 г. на зам. изпълнителния директор Г. Д. и Заповед №РД-01-787 от 08.11.2021 г. на и. д. директора на ТД на НАП С. Е. Н.. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК компетентната ТД е дирекцията по седалището на местните юридически лица. В случая постоянният адрес на ревизираното лице е в [населено място], район „К. село“,[жк], [улица] компетентната дирекция е ТД на НАП С.. Това общо правило е дерогирано с нормата на чл. 12, ал. 6 от ДОПК, съгласно която правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на НАП или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. С тълкувателно решение №3/26.06.2025 г. Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегии на ВАС, приемат, че „не е нищожен ревизионен акт, издаден в резултат на

ревизия, възложена от орган по приходите- служител на една териториална дирекция на Националната агенция за приходите, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция на Националната агенция за приходите въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6, изречение първо ДОПК и чл. 10, ал. 9 от Закона за Националната агенция за приходите, по отношение на лице, за което съгласно правилата на чл. 8 ДОПК компетентни са органите на втората (другата) териториална дирекция“.

Настоящата инстанция счита, че ревизионният акт е валиден. Същият е издаден от възложителя на ревизията и от ръководителя на ревизията. Ревизионният акт, ЗВР, РД са подписани с квалифицирани електронни подписи, за което са представени удостоверения от ответника на хартиен и магнитен носител. Ревизионният акт е подписан с квалифицирани електронни подписи, по смисъла на Регламент 910/2014 г. на Европейския парламент и на Съвета, издадени от доставчик на квалифицирани удостоверителни услуги. Всички поставени подписи са валидни към момента на поставянето им.

Ревизионният акт е издаден в предвидената форма, съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК, като съдържа всички задължителни реквизити.

Не се установяват допуснати съществени процесуални нарушения и такива не могат да са самостоятелно основание за отмяна на акта, предвид и разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК. Не е основателно възражението за провеждане на ревизията, в частта, в която ревизионният акт е предмет на съдебен контрол по реда на чл. 124 от ДОПК. Въпреки връченото уведомление по чл. 122 от ДОПК, ревизията, в частта на облагането по ЗДДС е проведена по общия ред и корекциите на ползването право на данъчен кредит са направени на основание приложимия материален закон.

Правилно е приложен и материалния закон.

Задълженията по ревизионния акт по ЗДДС, главница и лихви са в резултат от отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени в данъчни периоди от 01.01.2017 г. до 30.09.2020 г.

За част от фактурите, а именно за 2 927 фактури на стойност 361 145,32 лв. е отказано право на приспадане на данъчен кредит, защото доставчиците не са декларирали извършени продажби към жалбоподателя и оспорват изобщо да са му издавали такива фактури. От това може да се направи извод, че доставчиците не са в търговски отношения с „Инлаг“ ЕООД, не са извършили облагаеми доставки на стоки и услуги към него, за които не са му издали фактури /някои фактури са издадени, но не на жалбоподателя/, такива фактури не са включени от доставчиците в дневниците за продажби и в справките декларации по ЗДДС. Може да се направи извод за липса на облагаеми доставки и използване на документи за неправомерно приспадане на данъчен кредит от страна на жалбоподателя, при наличие на знание, че такива доставки не са извършвани. Жалбоподателят няма наети или собствени складове, няма място на извършване на стопанска дейност и през процесните периоди няма никакви доказателства да е осъществявал каквото и да било търговска или стопанска дейност. Съгласно чл. 68, ал.1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да

приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. В случая няма облагаеми доставки на стоки или услуги от доставчиците, които изцяло оспорват да са издавали такива фактури и да имат търговски отношения с жалбоподателя. Фактурираните стоки и услуги не са използвани за извършване от лицето облагаеми доставки, доколкото то през процесния период не е извършвало никаква дейност. Правилно с ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит по 2 927 фактури на стойност 361 145,32 лв., за които доставчиците не са декларирали извършени продажби към жалбоподателя и оспорват да са му издавали такива фактури.

В останалата част ревизионният акт също е законосъобразен. Фактурирани са доставки на значителни количества стоки от „Интернешънъл транс ко“ ООД, „Глобъл Транс Лоджистикс“ ООД, „Вит 94“ ООД, „Транс континентал“ ООД, „Ексо метал“ ЕООД, „Тейн марк“ ЕООД, „Евро къмпани 09“ ЕООД, „Кооперация лъч“, „Пролог -19“ ЕООД, „Машинкомерс 2004“ ЕООД, „Фин ко 2015“ ЕООД, „Чез – ко“ ЕООД. Стоките са детски тениски, комплекти, гащеризони, дрехи, чанти, обувки, обзавеждане, строителни материали, музикални инструменти, рекламни материали, хранителни стоки, 900 бормашини, кафе, аксесоари за дограма, инструменти, балони, етикети, корнизид, мебелни аксесоари, шишета, куфари, материали и консумативи, неуточнени, посочени с обща стойност. Правилно органите по приходите са приели, че няма доказателства за реална доставка на стоки по издадените фактури. Правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, който поражда правни последици само ако са налице всички негови елементи. Правото на приспадане на данъчен кредит е свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал.1 от ЗДДС. За да се докаже доставка на стока, следва да се установи предаването на тези стоки. В случая предаването на фактурираните стоки не е доказано, не са представени приемо – предавателни протоколи. Няма място на предаване, доказателства за транспорт, получателят няма склад, в който да приеме и съхранява стоките, които са разнородни и в значителни количества. Няма последващи доставки, които да се обвържат с преките, за да се приеме, че преките доставки са свързани с икономическата дейност на „Инлаг“ ЕООД и то при условие, че липсват доказателства жалбоподателят да е осъществявал стопанска дейност през посочените периоди. Изводът за липса на реална доставка на стоки по издадените фактури се базира на установени факти и обстоятелства от обективната действителност и техния анализ. Реалното извършване на доставка е положителен факт от обективната действителност, който при осъществяването си оставя следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за осъществени сделки, както и писмени доказателства, удостоверяващи осъществяването на доставките. Липсата на такива доказателства може да обоснове извод за липса на реално извършени доставки по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС.

За да ползва данъчен кредит, жалбоподателят следва да докаже материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на приспадане. Този извод следва от тълкуването на разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, според което задълженото лице

следва да докаже благоприятните за него факти. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС и СЕС. Правото на данъчен кредит е субективно право с насрещен субект приходната администрация, поради което според чл. 154 от ГПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, във връзка с чл. 144 от АПК, доказателствената тежест за установяването му е за жалбоподателя. В съдебното производство жалбоподателят не доказва наличието на материалноправните предпоставки за упражняването на правото на данъчен кредит. Установява се, че същият не разполага с преки или косвени доказателства, установяващи реалността на доставките, освен фактури, които са представени и налични само при ревизираното лице. Въпреки счетоводното отразяване при ревизираното лице, не се констатира възможност за идентификация по вид, размер и обем на доставките на стоки. Наличието само на фактури не е достатъчно за доказване реалността на доставките. Събраните в хода на ревизионното производство доказателства и техният обективен анализ, обосновават извод за правилност на изводите на ревизиращите органи за липса на реално изпълнение на доставките по процесните фактури. Съвкупният анализ на доказателствата, води до извод, за наличието на изградена система за документално отразяване на доставки, с цел данъчно предимство по ЗДДС. Данъчното законодателство обвързва облагането с ДДС с документалното и обективиране във фактури, а с изпълнението като резултат. Без да е извършено предаване на стоките не съществува данъчно събитие в основната хипотеза на облагаема доставка. В хода на съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, опровергаващи изводите на ревизиращите органи за липса на реалност на процесните доставки. Не са представени други доказателства, различни от събраните в хода на ревизионното производство, които да установят чрез пълно и главно доказване реалност на процесните доставки, поради което и въз основа на изложените по-горе мотиви, съдът приема, че законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури и доставчици на стоки, с който на дружеството са определени допълнително задължения по Закона за данък върху добавената стойност

Следва да се отбележи, че съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗДДС, данъчно събитие по смисъла на този закон е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, а не издаването на фактури. Според чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. След като липсват доказателства за реално предаване на индивидуално определени по вид, обем и характер вещи, а са налични само първични и вторични, отразени по ЗСч счетоводни документи, то не е налице данъчно събитие. В случая, не е налице данъчно събитие, поради което и фактурите не се основават на реална доставка, не са документално обосновани и поради наличието на достатъчно доказателства за знание в жалбоподателя за участие в изкуствена правна конструкция, която по своя характер представлява по смисъла на ЗДДС данъчна измама, няма как да бъде ползвано право на приспадане на данъчен кредит.

Същото се отнася и за доставките на услуги. Относно фактурите, издадени от „Вихрен 2005“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] с предмет получени услуги – наем на имот, ревизиращите правилно са приели, че не е налице право на приспадане на данъчен кредит, поради липса на доказателства имотът – студио 7, находящ се в сграда в [населено място], да е

използван за икономическата дейност на “Инлаг”ЕООД.

Законосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит и по фактурите с предмет „съвместна дейност“, издадени на жалбоподателя от „Евро къмпани 09“ ЕООД, „Инфолог – 33“ ЕООД и „Чез – ко“ЕООД. Липсват данни каква е тази съвместна дейност и дали е изпълненена. Няма го резултата от съвместната дейност, не е ясен предмета на доставката. Няма данни кои лица са изпълнили предмета на услугите и къде. Не се доказват и последващи доставки с аналогичен предмет.

Обосновани и доказани са изводите на ревизиращите органи, за липсата на реалност на доставките на услуги по чл. 9, ал.1 от ЗДДС и наличието само на документално и счетоводно обосноваване на доставки, при което се постига данъчно предимство в полза на жалбоподателя. Съдът прави извод, че именно тези факти и обстоятелства, при цялостния анализ на доказателствата, установяват по безспорен начин извод за липсата на реалност на доставките. В хода на съдебното производство се доказва, че предходните доставчици, по никакъв начин не са свързани с предмета на доставките, нямат кадрова обезпеченост и ресурс, да ги извършат. Извършено е само съставяне на документи и счетоводното им отразяване при жалбоподателя без да е налице действителна стопанска операция /доставка/ по тях. За да е налице данъчно предимство, съгласно мотивите на дело С-255/02 /X. (Halifax)/, по отношение на удостоверените доставки и свързаните с тях данъчни фактури и първични счетоводни документи, следва да е установено, че за всички участници в конкретните документирани доставки, е доказано намерение за създаването и използването на документите, с цел заобикаляне на закона и постигане на данъчно предимство, като същевременно доставките не попадат в обхвата на независимата икономическа дейност на лицата и не са икономически обосновани. При всички случаи изграждането на такава конструкция на сделки с цел заобикаляне на закона и данъчна измама, следва да е безспорно установена въз основа на всички обективни данни, установени за конкретния случай, каквито в достатъчна степен са събрани в хода на ревизионното и съдебното производство. Обоснован и законосъобразен е извода на приходните органи за липсата на реални доставки и данъчна измама.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че при така установените факти и техния анализ, ответникът е достигнал до правилни изводи за липса на реално получени доставки по фактурите, издадени от доставчиците на жалбоподателя, за процесните периоди. В хода на съдебното производство, се установи, че органите по приходите правилно приемат, че не е налице реална доставка по смисъла на чл. 6/9 ЗДДС и не е налице основание за признаване право на данъчен кредит. Правилно е отказано право на данъчен кредит по ЗДДС за процесните периоди, както и са начислени лихви, формиращи задълженията по оспорения ревизионен акт.

Воден от горното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спор на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 29 170 лева за дело № 9945/2022 г. на АССГ, 29 170 лева за дело №8351/2024 г. на ВАС на РБ, 1700 лева държавна такса по дело №8351/2024 г. на ВАС на РБ и 450 лева юрисконсултско възнаграждение по дело № 752/2026 г. на АССГ, общо 60 490 лева /30 928,05 евро/.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на “Инлаг” ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], [жк], [улица], представлявано от управителя Ц. П. Д., против Ревизионен акт № Р-22220221006516-091-001 / 10.06.2022 г., издаден от С. Й. Г., орган, възложил ревизията и А. В. Д., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1399/01.09.2022 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С. и с него са установени задължения на „Инлаг“ ЕООД по ЗДДС в размер на 486 773.59 лева за данъчни периоди от 01.01.2017 г. до 30.09.2020 г. и лихви за забава в размер на 163 987. 38 лева.

ОСЪЖДА “Инлаг” ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], [жк], [улица], представлявано от управителя Ц. П. Д. да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 30 928,05 евро, представляваща разноски за три съдебни инстанции.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: